

Martina Hvozdenková: Jedna příjice často nestačí

Popis

Dříve jsem věřila, že je člověk má; osud ve svých rukou. A pokud se bude snažit, pracovat poctivě a být skromný, nemá se stít, že by neměl peníze na zkládání životní potřeby.

Pak se stalo, že jsem se ocitla sama s dětmi. I když jsem měla tři příjice, každá rok jsem doufala, že se děti vejdou do starších bot a oblékla se, že mi selže pračka nebo lednička.

Uvědomila jsem si, že jsem se spletla. Až člověk má dít v správně, ale přesto má problémy se uivit. Až je o údržbě sociálních dřívků jsou jen iluze. Až každá má své hranice, ať už sociální, intelektuální či povahové.

Při své práci zdravotní sestry jsem si s pacienty často povádala a zjistila, že mnoho lidí je podobných. Nejsou to jen samotlivky nebo senioři, ale i mnoho lidí v produktivním věku. Dělají, co mohou, přesto to nestačí a žijí v neustálém stresu nejistoty a obav.

Nemohu změnit svět, ale jsem bojovná. Chtěla jsem alespoň změnit prostředí kolem sebe a začala se angažovat v odborech naší nemocnice. Zkušenosti jsou to nepříjemné, snaha o změnu má stála mnoho času, energie a bezesných nocí.

Ale mnoho věcí se podařilo, mzdové podmínky i pracovní prostředí se změnila a stáje má k lepšímu a já jsem v něm našla smysl. Lidem se žije lépe a to je má největší radost, ať už v roli zdravotní sestry nebo odborářky.

Datum vytvoření

13.09.2024